

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yougoslavie

“LOGOR ČELEBIĆI” (IT-96-21)

MUCIĆ *i drugi*

Tužilac protiv Zdravka Mucića, Hazima Delića, Esada Landže i Zejnila Delalića

ZDRAVKO MUCIĆ

Od približno maja do novembra 1992. komandant logora Čelebići

- Osuđen na **9 godina zatvora**

Krivična djela za koja je osuđen:

Hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda, protivpravno zatočavanje civila, hotimično lišavanje života, mučenje, nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija)

- Mucić je učestvovao u održavanju nečovječnih životnih uslova za bosanske Srbe zatočene u logoru Čelebići i bio je odgovoran, kao komandant logora, za stvaranje prevladavajuće atmosfere straha, tako da su zatočenici živjeli u stalnom stanju tjeskobe i straha da će biti podvrgnuti fizičkom zlostavljanju.
- Pod njegovom komandom osam zatočenika je umrlo od posljedica premlaćivanja od strane stražara; jedan zatočenik je ustrijeljen dok je pokušavao pobjeći od batinanja; premlaćivanje drugog zatočenika vršeno je kundacima pušaka i drugim drvenim i metalnim predmetima i trajalo je nekoliko sati; iako je već bio teško ranjen kad je stigao u logor, jedan zatočenik je podvrgnut daljnjem premlaćivanju tokom pritvora što je dovelo do njegove smrti.

HAZIM DELIĆ

Od približno maja do novembra 1992. zamjenik komandanta logora Čelebići; a potom komandant logora nakon Mucićevog odlaska u novembru 1992. do zatvaranja logora u decembru 1992.

- Osuđen na **18 godina zatvora**

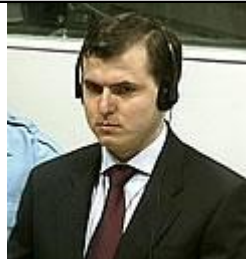
Krivična djela za koja je osuđen:

Hotimično lišavanje života, mučenje, hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda, nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija)

- Delić je okrutno tukao jednog zatočenika tokom perioda od nekoliko dana; posljedica tog teškog premlaćivanja je bila smrt zatočenika.
- Jednog zatočenika je zatvorio u šaht u kojem ga je ostavio najmanje cijelu noć i dan bez hrane i vode; zatvorenik je zatim premlaćen raznim predmetima, uključujući lopate i električne žice.
- Kontrolisao je opskrbu logora vodom i nametnuo stroga ograničenja na količinu koju su zatočenici mogli popiti, iako nije bilo nestašice vode. To je bilo posebno značajno tokom vrućih ljetnih dana.

- Zatočenicima koji su tražili medicinsku njegu rekao je da će ionako umrijeti, sa ili bez ljekarske pomoći.
- Brutalno je silovao dvije zatočenicice tokom ispitivanja u logoru. Oba puta Delić je bio u uniformi, naoružan i grubo im je prijetio. Cilj tih silovanja bio je da zastraši žrtve i prisili ih da daju informacije. Jedno od silovanja je izvršeno u prisustvu drugih stražara.

ESAD LANDŽO

Radio je kao stražar u logoru Čelebići od maja do decembra 1992.

- Osuđen na **15 godina zatvora**

Krivična djela za koja je osuđen:

Hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda (teške povrede Ženevskih konvencija)

- Landžo je dugo tukao jednog zatočenika starog između 60 i 70 godina i zabio mu je značku Srpske demokratske stranke na čelo. Zatočenik je od povreda ubrzo umro.
- Silom je jednom zatočeniku otvorio usta kako bi mu ugurao u usta užarena kliješta kojima mu je uhvatio jezik i uzrokovao opekline usta, usana i jezika. Zatim je kliještima opekao zatočenikovo uho.
- Na lice jednog zatočenika je stavio gas masku i pritegao je tako da mu onemogući dotok zraka. Zatim je užarenim nožem opekao zatočenikovu ruku, nogu i bedra.
- Jednog zatočenika je prisilo da radi sklekove dok ga je udarao nogama i palicom za bejzbol. Takođe je jednom zatočeniku na genitalije stavio zapaljeni štapin.

ZEJNIL DELALIĆ

Od maja do jula 1992., koordinator snaga bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata na području Konjica; od jula do novembra 1992., komandant Prve taktičke grupe bosanske vojske

- *Oslobođen krivice*

ZDRAVKO MUCIĆ

Datum rođenja	31. avgust 1955. u mjestu Spiljani, Bosna i Hercegovina
Optužnica	21. mart 1996.
Datum hapšenja	18. mart 1996., od strane austrijskih vlasti
Prebačen na MKSJ	9. april 1996.
Prvo stupanje pred Sud	11. april 1996., izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački optužnice
Presuda Pretresnog vijeća	16. novembar 1998., osuđen na 7 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	20. februar 2001., presuda o kazni vraćena Pretresnom vijeću radi mogućeg preinačenja
Druga presuda	9. oktobar 2001., osuđen na 9 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća na žalbu o kazni	8. april 2003., potvrđena presuda Pretresnog vijeća
Kazna izdržana	18. juli 2003., odobreno mu je prijevremeno puštanje na slobodu; u izdržavanje kazne je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 18. marta 1996.

HAZIM DELIĆ	
Datum rođenja	13. maj 1964. u Orahovici, Bosna i Hercegovina
Optužnica	21. mart 1996.
Datum hapšenja	2. maj 1996., od strane vlasti Bosne i Hercegovine
Prebačen na MKSJ	13. juni 1996.
Prvo stupanje pred Sud	11. april 1996., izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački optužnice
Presuda Pretresnog vijeća	16. novembar 1998., osuđen na 20 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	20. februar 2001., presuda o kazni vraćena Pretresnom vijeću radi mogućeg preinačenja
Druga presuda	9. oktobar 2001., osuđen na 18 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća na žalbu o kazni	8. april 2003., potvrđena presuda Pretresnog vijeća
Izdržao kaznu	24. juna 2008. odobreno mu je prijevremeno puštanje na slobodu; u kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 2. maja 1996.

ESAD LANDŽO	
Datum rođenja	7. marta 1973. u Glavatičevu, Bosna i Hercegovina
Optužnica	21. mart 1996.
Datum hapšenja	2. maj 1996., od strane vlasti Bosne i Hercegovina
Prebačen na MKSJ	13. jun 1996.
Prvo stupanje pred Sud	18. jun 1996., izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački optužnice
Presuda Pretresnog vijeća	16. novembar 1998., osuđen na 15 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	20. februar 2001., presuda o kazni vraćena Pretresnom vijeću radi mogućeg preinačenja
Druga presuda	9. oktobar 2001., osuđen na 15 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća na žalbu o kazni	8. april 2003., potvrđena presuda Pretresnog vijeća
Izdržao kaznu	13. aprila 2006. , odobreno mu je prijevremeno puštanje na slobodu koje je stupilo na snagu 2. maja 2006.; u kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 2. maja 1996.

ZEJNIL DELALIĆ	
Datum rođenja	25. mart 1948. u Ostrošcu, Bosna i Hercegovina
Optužnica	21. mart 1996.
Datum hapšenja	18. mart 1996., od strane njemačkih vlasti
Prebačen na MKSJ	8. april 1996.
Prvo stupanje pred Sud	9. maj 1996., izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački optužnice
Presuda Pretresnog vijeća	16. novembar 1998., oslobođen krivice po svim tačkama optužnice
Presuda Žalbenog vijeća	20. februara 2001., potvrđena oslobađajuća presuda

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	142
Broj svjedoka tužilaštva	50
Broj svjedoka odbrane	Delić: 11 Delalić:24 Landžo:16 Mucić:6
Broj svjedoka koje je pozvalo Vijeće	0
Broj dokaznih predmeta tužilaštva	192
Broj dokaznih predmeta odbrane	218
Broj dokaznih predmeta Vijeća	0

SUĐENJE	
Početak suđenja	10. mart 1997.
Završne riječi	31. avgust 1998. - 1. septembar 1998.
Pretnosno vijeće II <i>quater</i>	sudija Adolphus Karibi-Whyte (predsjedavajući), sudija Elizabeth Odio Benito, sudija Saad Jan
Tužilaštvo	Grant Niemann, Teresa McHenry
Advokati odbrane	Za Zdravka Mucića: Nihada Buturović i Howard Morrison Za Hazima Delića: Salih Karabdić i Thomas Moran Za Esada Landžu: Cynthia Sinatra i Nancy Boler Za Zejnila Delalića: Edina Rešidović i Eugene O'Sullivan
Presuda	16. novembar 1998.

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno vijeće	sudija David Hunt (predsjedavajući), sudija Fouad Riad, sudija Rafael Nieto-Navia, sudija Mohamed Bennouna, sudija Fausto Pocar
Tužilaštvo	Norman Farrell, Yapa Upawansa, Rodney Dixon, Christopher Staker
Advokati odbrane	Za Zdravka Mucića: Tomislav Kuzmanović Howard Morrison Za Hazima Delića: Salih Karabdić, Thomas Moran Za Esada Landžu: Cynthia Sinatra, Peter Murphy Za Zejnila Delalić: John Ackerman i Edina Rešidović
Presuda	20 February 2001

DRUGA PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA	
9. oktobar 2001.	
Pretnosno vijeće III:	sudija Richard May (predsjedavajući), sudija Patrick Robinson, sudija Mohammed EL Habib Fassi Fihri
Tužilaštvo	Graham Blewitt, James Stewart, Ekkehard Withopt
Advokati odbrane	Za Zdravka Mucića: Tomislav Kuzmanović, Howard Morrison Za Hazima Delića: Salih Karabdić, Thomas Moran Za Esada Landžu: Cynthia Sinatra, Peter Murphy

PRESUDA ŽALBENOG VIJEĆA PO ŽALBI NA KAZNU	
8. april 2003.	
Žalbeno vijeće	sudija Theodor Meron (predsjedavajući), sudija Fausto Pocar, sudija Mohamed Shahabuddeen, sudija David Hunt, sudija Asoka de Zoysa Gunawardana
Tužilaštvo	Norman Farrell, Anthony Carmona, Helen Brady
Advokati odbrane:	Za Zdravka Mucića: Tomislav Kuzmanović Howard Morrison Za Hazima Delića: Salih Karabdić, Thomas Moran Za Esada Landžu: Cynthia Sinatra, Peter Murphy

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Optužnica protiv četvorice optuženih potvrđena je 21. marta 1996. Dana 21. aprila 1997. i 19. januara 1998., na osnovu zahtjeva Tužilaštva, od prvobitnih 49 tačaka optužnice povučene su ukupno četiri.

U važećoj optužnici, optuženi su bili optuženi kako slijedi:

Mucić, na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3) Statuta Međunarodnog suda) za:

- hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda; protivpravno zatočavanje civila; hotimično lišavanje života; mučenje; nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- okrutno postupanje; pljačkanje; ubistva; mučenje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Delić, na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1)) i krivične odgovornosti nadređenog za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda; nečovječno postupanje; protivpravno zatočavanje civila (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- ubistva; mučenje; okrutno postupanje; pljačkanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Landžo, na osnovu individualne krivične odgovornosti za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- ubistvo; mučenje; okrutno postupanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Delalić, na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3)) za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; nečovječno postupanje; protivpravno zatočavanje civila; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda (teška kršenja Ženevskih konvencija, član 2),
- okrutno postupanje; ubistva; mučenje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

SUĐENJE

Suđenje Muciću, Deliću, Landži i Delaliću, poznato kao predmet *Čelebići*, počelo je 10. marta 1997. pred Pretresnim vijećem II (u sastavu: sudija Adolphus Karibi-Whyte (predsjedavajući), sudija Elizabeth Odio Benito i sudija Saad Jan), a završilo je 15. oktobra 1998.

PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA

Dana 16. novembra 1998., Pretresno vijeće je izreklo presudu. Vijeće je zaključilo da su logor Čelebići uspostavile snage bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata sredinom 1992. u bivšem objektu Jugoslovenske narodne armije (JNA) pored Konjica, Bosna i Hercegovina. Grad Konjic se nalazi 59 kilometara jugozapadno od Sarajeva i 71 kilometar sjeverno od Mostara. Prema popisu stanovništva iz 1991., u opštini je živjelo 43.878 stanovnika, od kojih su 54,3% bili Muslimani, 26,2% Hrvati, 15% Srbi, 3% Jugoslaveni i 1,3% ostali. U gradu Konjicu živjela je trećina ukupnog stanovništva opštine, sličnog nacionalnog sastava. Ove različite nacionalnosti u Konjicu su po svemu sudeći živjele skladno i ujedinjeno do izbijanja neprijateljstva 1992.

Kako se oružani sukob širio po cijeloj Bosni i Hercegovini u martu i aprilu 1992., ni Konjic nije bio izuzetak u smislu porasta napetosti i uzajamne sumnjičavosti među nacionalnim grupama koje su sačinjavale stanovništvo. Ovo je dovelo do čestih oružanih sukoba, odbrambenih dejstava, raseljavanja stanovništva i nestašica hrane. Međutim, od naročito značaja u ovoj opštini su: njen sagledani značaj za bosanske Hrvate i posljedično prisustvo naoružanih i organizovanih jedinica Hrvatskog vijeća obrane (HVO); postojanje raznih vojnih objekata kojima je upravljala JNA i koji su bili od potencijalne važnosti za lokalne, nedovoljno opremljene snage Teritorijalne odbrane (TO); naoružavanje manjinskog srpskog stanovništva od strane Srpske demokratske stranke (SDS) i JNA i propagandna kampanja uperena protiv njihovih susjeda Muslimana i Hrvata; kao i neophodnost kontrole ključnih cestovnih i željezničkih veza koje su povezivale opštinu sa Sarajevom, Mostarom i obalom.

Već u aprilu 1992., kada su se srpski predstavnici povukli iz Skupštine opštine i Izvršnog vijeća, redovni administrativni organi u Konjicu prestali su da funkcionišu. Stoga su funkcioneri Muslimani i Hrvati formirali privremeni "Krizni štab" da bi se nastavilo upravljanje opštinom.

Do sredine aprila 1992., grad Konjic je potpuno opkoljen i odsječen kako od Sarajeva tako i od Mostara. Bosanski Muslimani i Hrvati iz okolnih sela počeli su da stižu u grad Konjic, bježeći iz svojih domova, što je dodatno pojačalo atmosferu panike i opsade. Pored toga, počele su da pristiju izbjeglice iz drugih dijelova Republike, koji su putovali preko planina i kroz šume i donosili priče o ubijanju i etničkom čišćenju. Izvještaji o dolasku vojnika Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) u Konjic su, izgleda, još više pojačali atmosferu straha i panike, tako da je srpsko stanovništvo počelo da napušta grad i odlazi u sela u opštini s većinskim srpskim stanovništvom.

Dana 4. maja 1992., na grad Konjic su pale prve granate, koje su, po svemu sudeći, ispalile JNA i druge srpske snage s obronaka Borašnice i Kisere. To granatiranje, koje je trajalo svakodnevno više od tri godine, do potpisivanja Dejtonskog mirovnog sporazuma, prouzrokovalo je znatne štete i rezultiralo gubitkom mnogih života, a uslove za preživjelo stanovništvo učinilo još nepodnošljivijim.

Prvobitni pokušaji Odbrambenih snaga Konjica, koje su se u to vrijeme sastojale od TO, lokalnih snaga HVO-a i policije pod kontrolom Ministarstva unutrašnjih poslova (MUP), da pregovaraju sa SDS-om i drugim predstavnicima srpskog naroda, bili su neuspješni, tako da su napravljeni planovi za pokretanje vojne kampanje protiv srpskih snaga. Međutim, pokrenute vojne operacije u konačnici su bili neuspješne, a do juna 1992. izbio je otvoreni sukob između snaga HVO-a i TO.

Te su vojne operacije rezultirale pritvaranjem brojnih pripadnika srpskog stanovništva i donesena je odluka da se uspostavi neki objekat gdje bi oni mogli biti smješteni. Osobe zatočene tokom tih operacija držane su u logoru Čelebići. Tokom boravka u tom logoru zatočenici su ubijani, mučeni, seksualno zlostavljani, premlaćivani i na druge načine podvrgavani okrutnom i nečovječnom postupanju.

Kasarna i skladišta Čelebići od kojih se sastojao logor i koji se nalaze na periferiji sela bili su i jesu relativno veliki kompleks zgrada koji pokriva površinu od oko 50.000 kvadratnih metara, kroz čiju sredinu prolazi željeznička pruga. JNA je koristila ovaj objekat za skladištenje goriva, tako da je, pored raznih hangara i drugih zgrada, kompleks imao podzemne tunele i rezervoare.

Većina zatvorenika koji su bili zatočeni između aprila i decembra 1992. bili su muškarci, zarobljeni u toku i poslije vojnih operacija u selima Bradina i Donjem Selu i njihovoj okolini. Krajem maja 1992., nekoliko grupa je prebačeno u logor sa raznih lokacija. Na primjer, grupa od 15-20 ljudi iz Cerića uhvaćena je 23. maja 1992. i odvedena u Čelebiće istog dana. Jedna druga grupa uhvaćena je blizu Bjelovčine oko 22. maja i provela je jednu noć u sportskoj dvorani Musala prije nego što je prebačena u logor. Vojna policija je takođe krajem maja uhapsila veliki broj stanovnika Brđana muškog pola i oni su kamionom odvezeni u logor. Jedna veća grupa uhapšena je u centru Bradine 27. maja i natjerana da ide pješke u koloni putem do Konjica. Kada su stigli do tunela na putu, koji je bio dignut u vazduh, ljudi koji su ih zarobili pretražili su ih i tukli prije nego što su ih ukrcali na kamione i odveli u logor. Drugi su uhapšeni pojedinačno ili u manjim grupama kod svojih kuća ili na vojnim kontrolnim punktovima u, između ostalog, Bradini, Viništu, Ljutoj, Kralupima i Homolju, ili nakon predaje ili zarobljavanja u toku i poslije operacije u Donjem Selu. Po dolasku u logor Čelebići, postrojeni su uza zid blizu ulaza i pretraženi ili natjerani da predaju dragocjenosti. Pored toga, nekoliko ih je izjavilo da su ih tom prilikom prisutni vojnici i stražari teško premlatili.

Sudije su zaključile da su dokazi pokazali da je u logoru vladala atmosfera straha i zastrašivanja, prouzrokovana nasumičnim premlaćivanjima zatvorenika. Svaki od bivših zatočenika koji je svjedočio pred Pretresnim vijećem opisao je djela nasilja i surovosti koja je sam doživio ili vidio.

Pretresno vijeće je izjavilo da, iako su mu predočeni opsežni dokazi o fizičkom i psihološkom zlostavljanju kojem su zatočenici u logoru Čelebići bili stalno izloženi, ti dokazi su jasno pokazali da individualna krivična djela koje je Tužilaštvo konkretno dokazalo ni na koji način ne predstavljaju sveukupna okrutna djela počinjena protiv zatočenika u logoru Čelebići. Dokazi su nadalje pokazali kako su zatočenici u prenatrpanom prostoru morali bespomoćno posmatrati strašne povrede i patnju uzrokovanu takvim maltretiranjem, kao i tijela zatočenika koji su umrli od zlostavljanja kojem su podvrgnuti. Vijeće je nadalje zaključilo da je zatočenicima uskraćena adekvatna hrana, pristup vodi, ljekarskoj njezi, kao i uslovi za spavanje i higijenski uslovi.

Od maja do decembra 1992., pojedinci i grupe su puštani iz logora Čelebići u više navrata, neki u dalje zatočeništvo u Musali, neki za razmjenu, a ostali pod pokroviteljstvom Međunarodnog crvenog krsta koji je posjetio logor dva puta u prvoj polovini augusta. Izgleda da je nekolicina takođe puštena na ličnu intervenciju uticajnih ljudi iz Konjica ili preko porodičnih veza. Posljednji zatvorenici koji su napustili

logor Čelebići činili su grupu od oko 30 ljudi, koji su prebačeni u sportsku dvoranu Musala 9. decembra 1992.

Delić i Landžo, koji su bili na položajima zamjenika komandanta i stražara u logoru, proglašeni su krivim na osnovu lične odgovornosti za direktno učestvovanje u krivičnim djelima počinjenim protiv zatočenika. Mucić, *de facto* komandant logora, proglašen je krivim za krivična djela koja su počinili njegovi podređeni.

Delalić je oslobođen krivice po svim optužbama. Vijeće je zaključilo da on nije vršio komandu niti imao kontrolu nad logorom Čelebići ili stražarima koji su ondje radili i stoga ne može snositi krivičnu odgovornost za njihove postupke.

Dana 16. novembra 1998., Pretresno vijeće je izreklo presudu kojom je optužene osudilo kako slijedi:

Mucić, na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3) Statuta Međunarodnog suda) za:

- hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda; protivpravno zatočavanje civila; hotimično lišavanje života; mučenje; nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- ubistva; okrutno postupanje; mučenje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Kazna: 7 godina zatvora.

Delić, na osnovu individualne krivične odgovornosti za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda; nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- ubistva; mučenje; okrutno postupanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Kazna: 20 godina zatvora.

Landžo, na osnovu individualne krivične odgovornosti za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2),
- ubistva; mučenje; okrutno postupanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

Kazna: 15 godina zatvora.

Delalić je oslobođen krivice po svim optužbama i odmah je iz Pritvorske jedinice pušten na slobodu.

PRESUDA ŽALBENOG VIJEĆA

Delićev branilac je 23. novembra 1998. podnio najavu žalbe na presudu i kaznu. Dana 26. novembra 1998., Tužilaštvo je takođe podnijelo žalbu na presudu po više osnova, uključujući osnove u vezi s oslobađajućom presudom za Delalića. Dana 27. novembra 1998., Mucićev branilac je podnio najavu žalbe na presudu i kaznu. Landžin branilac je podnio najavu žalbe na presudu i kaznu 1. decembra 1998. Četvorica žalilaca podnijela su ukupno 48 žalbenih osnova. Žalbena vijeće je ustanovilo da se žalbeni osnovi trojice osuđenih žalioca odnose na isti sadržaj, pa s njima bavilo zajednički na pretresu na kojem su izneseni usmeni podnesci, kao i u pismenoj presudi.

Dana 20. februara 2001., Žalbena vijeće je donijelo odluku o žalbama sve četiri strane u presudi kojom je odlučeno sljedeće:

- potvrđena je oslobađajuća presuda Delaliću.
- usvojene su žalbe odbrane na kumulativne osude na temelju istih krivičnih djela kako za teške povrede Ženevskih konvencija tako i za kršenja zakona i običaja ratovanja, a odbačene optužbe za kršenja zakona i običaja ratovanja.
- usvojena je žalba Delića na jednu od osuđujućih presuda po tačkama 1 i 2 optužnice i on je oslobođen krivice po tim tačkama.
- usvojena je žalba Tužilaštva u vezi s neodgovarajućom kaznom koja je izrečena Muciću.

- usvojena je pritužba Mucića da je Pretresno vijeće pogriješilo kad se u odmjeravanju kazne nepovoljno sagledalo činjenicu da on nije svjedočio na suđenju.

Žalbeno vijeće je novom Pretresnom vijeću uputilo na rješavanje više pitanja vezanih za preinačavanje izrečenih kazni u skladu sa odlukama u drugostepenoj presudi.

DRUGA PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA

Pretres o podnescima strana u postupku održan je 21. septembra 2001. Dana 9. oktobra 2001., Pretresno vijeće je izreklo presudu.

Novo Pretresno vijeće je utvrdilo sljedeće:

- odbacivanje kumulativnih osuda ne iziskuje preinačenje kazni;
- kaznu od dvadeset godina zatvora izrečenu Deliću treba smanjiti na osamnaest godina kako bi ona odražavala poništenje osude po jednoj optužbi za hotimično lišavanje života;
- Mucićevu kaznu treba "malo smanjiti" kako bi se uzela u obzir činjenica da je prvo Pretresno vijeće prilikom odmjeravanja kazne nepovoljno sagledalo činjenicu da Mucić nije svjedočio na suđenju.

Presudom su optuženi osuđeni kako slijedi:

Mucić, na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3) Statuta Međunarodnog suda) osuđen je za:

- hotimično nanošenje velikih patnji i teških povreda; protivpravno zatočavanje civila; hotimično lišavanje života; mučenje; nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2).

Kazna: 9 godina zatvora.

Delić, na osnovu individualne krivične odgovornosti osuđen je za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji i teških povreda; nečovječno postupanje (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2).

Kazna: 18 godina zatvora.

Landžo, na osnovu individualne krivične odgovornosti osuđen je za:

- hotimično lišavanje života; mučenje; hotimično nanošenje velikih patnji i teških povreda; (teške povrede Ženevskih konvencija, član 2).

Kazna: 15 godina zatvora.

PRESUDA PO ŽALBI NA KAZNU

Nakon druge presude pretresnog vijeća, sva trojica žalilaca su ponovo uložila žalbu Žalbenom pitanju po više osnova. Sva trojica žalilaca osporila su ovlasti Žalbenog vijeća da određena pitanja ograničenog dosega uputi na rješavanje novom Pretresnom vijeću, kao i odluku Pretresnog vijeća da nije potrebno izvoditi dalje dokaze o pitanju odmjeravanja kazne. Sva trojica žalilaca osporila su zaključak Pretresnog vijeća da, uprkos poništenju kumulativnih osuda, nije potrebno preinačiti kazne.

Mucić je osporio zaključak novog Pretresnog vijeća da bi mu trebalo "malo" smanjiti kaznu zbog toga što se prvo Pretresno vijeće negativno osvrnulo na činjenicu da nije svjedočio na suđenju. Takođe je osporio kaznu od devet godina zatvora koju je izreklo novo Pretresno vijeće umjesto kazne od sedam godina koju je izreklo prvobitno Pretresno vijeće.

Delić je osporio smanjenje kazne od 20 godina zatvora za samo dvije godine nakon što je poništena jedna osuda za hotimično lišavanje života. Delić je također tražio da Žalbeno vijeće ponovno razmotri svoju presudu po prethodnoj žalbi, u kojoj je odbacilo njegovu žalbu na proglašenje krivim po tri druge tačke.

Dana 8. aprila 2003., Žalbeno vijeće izreklo presudu i donijelo sljedeće naloge:

- žalbe na kaznu su odbijene.
- potvrđene su kazne koje je 9. oktobra 2001. izreklo Pretresno vijeće.
- odbačen je Delićev zahtjev za ponovno razmatranje njegove žalbe na osuđujuću presudu.

ZAHTJEV ZA PREISPITIVANJE

Dana 15. januara 2002., Delićev branilac je podnio povjerljivi zahtjev za preispitivanje postupka i za poništenje osuđujuće presude po tački tri optužnice.

Žalbeno vijeće je 25. aprila 2002. odbilo zahtjev.

Landžo i Delić su 9. odnosno 10. jula prebačeni u Finsku na izdržavanje kazne. Vrijeme provedeno u pritvoru od 2. maja 1996. uračunato im je u kaznu.

Dana 18. jula 2003., odobreno je prijevremeno puštanje Mucića na slobodu, nakon što je izdržao dvije trećine kazne u Pritvorskoj jedinici MKSJ-a u Haagu.

Dana 13. aprila 2006., Landži je odobreno prijevremeno puštanje na slobodu.

Dana 24. juna 2008., Deliću je odobreno prijevremeno puštanje na slobodu.